

Hồi 8

Hàm Oan Khó Nổi Giải Bày Hộp Không Bổng Lại Có Ngay Đầu Người

Nối với việc hai vợ chồng Lữ Đằng Không phát giác được một xác chết trẻ thơ không đầu bên trong gian phòng đá bí mật của mình, tuy lúc bấy giờ cả hai đau đớn như xé can trường, nhưng sau đó, họ đều tuyệt nhiên im lặng, chẳng hề tiết lộ ra cho ai được biết cả.

Có thể nói biến cố bất hạnh ấy, ngoại trừ hai vợ chồng của Lữ Đằng Không ra, còn ngay đến số người trong Phi Hồ Tiêu Cực, cũng hoàn toàn không được biết.

Nhưng sự thực thì hai vợ chồng Lữ Đằng Không lại quên mất, là ngoài họ ra, còn hung thủ đã gây nên chuyện đó, tất nhiên cũng biết rõ mọi việc hơn cả họ nữa!

Giờ đây, khi nghe câu trả lời ấy của Quý Thánh Thạnh Linh, Tây Môn Nhất Nương sau giây phút kinh hoàng, bèn gằn giọng quát rằng:

- Tại sao lão quỷ ngươi lại biết chuyện ấy?

Quý Thánh Thạnh Linh cất tiếng cười khanh khách, giọng đầy ngạo nghễ nói:

- Tuy suốt tháng năm ở trong Quý Cung, nhưng mọi việc dù lớn dù nhỏ trong thiên hạ, ta đều được am tường tất cả!

Tây Môn Nhất Nương nghĩ đến cái chết vô cùng thảm thiết của đứa con thơ thì máu căm hận sôi lên sùng sục, chẳng làm thế nào chế ngự được nữa. Do đó, bà ta cất giọng căm hờn nói:

- Thanh lão quỷ! Như vậy, chúng tổ ngươi cũng có nhúng tay vào việc này?

Quý Thánh Thạnh Linh cất tiếng cười nhạt, đồng thời lão ta đang định lên tiếng đáp, bất thần nghe tiếng bánh xe lăn lộc cộc trên mặt đất từ ngoại vọng đến...

Qua tiếng bánh xe lăn ấy, tựa hồ đang chạy thẳng vào khu thiên tỉnh của ngôi nhà. Vì nếu không phải thế, tất tiếng động làm sao lọt vào tai mọi người đang đứng bên trong gian sảnh đường rõ ràng như vậy?

Trong khi ấy, lại nghe từ bên ngoài có tiếng người quát to rằng:

- Ai thế? Tại sao dám xâm nhập ngang tàng như vậy?

Nhưng cũng liền theo đó, mọi người nghe có tiếng la "ối chao", rồi lại nghe có tiếng thân người ngã đổ phịch phịch xuống mặt đất!

Giữa lúc số người hiện diện tại gian sảnh còn đang kinh hoàng ngơ ngác, đã trông thấy trước cửa có bóng người di động chập chờn, và liền đó lại thấy có mấy người xông thẳng tới!

Lữ Đăng Không đưa mắt nhìn lên, vô cùng kinh ngạc. Vì người từ ngoài xông vào đầu tiên ấy, chính là một gã đàn ông ăn mặc sang trọng, diện mực thanh tú, có vẻ như một người quản gia. Và người ấy không ai khác hơn là gã Tề Phúc, kẻ đã mang chiếc hộp gỗ bọc gấm đến mướn lão ta áp tải trước đây nửa tháng.

Theo sau gã Tề Phúc, lại còn có bốn gã đàn ông khác ăn mặc theo lối gia đình, rõ ràng là số người đã có đến thành Nam Xương trước đây.

Khi năm gã đàn ông đó bước thẳng vào đến gian đại sảnh, phía sau lưng họ có một số thủ hạ của Quý Thánh Thanh Linh tràn theo và trong số đó có cả Hữu Phán Quan nữa.

Nhưng số thủ hạ của Quý Thánh Thanh Linh chỉ đứng cách xa số người của Tề Phúc, bao vây thành một cái vòng tròn, chứ chẳng hề dám tràn tới để tấn công đối phương.

Thái độ của gã Tề Phúc trông hết sức bình tĩnh, ung dung. Hắn ta hướng về Quý Thánh Thanh Linh thi lễ, nói:

- Tệ chủ nhân hiện đang ở ngoài xe, vậy chẳng hay Thanh tiên sinh có muốn gặp gỡ chẳng?

Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương thâm đoán, có lẽ Quý Thánh Thanh Linh sẽ nổi cơn tức giận, và tất phải ra tay trừng trị đối phương ngay. Vì võ công của gã Tề Phúc ấy rất tầm thường, chỉ cần Quý Thánh Thanh Linh vung tay đánh ra một thế võ, cũng có thể hạ sát được Tề Phúc một cách dễ dàng, chẳng có chi là khó khăn cả.

Nhưng nào ngờ mọi việc lại diễn biến hoàn toàn trái hẳn với sự phán đoán của hai người. Vì lúc ấy chẳng những Quý Thánh Thanh Linh không gây sự đánh nhau với gã Tề Phúc, mà trái lại chỉ cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Giữa chúng ta đã có duyên gặp gỡ tại thành Nam Xương một lần rồi, vậy giờ đây còn gặp nhau làm chi nữa?

Tề Phúc lại cúi người thi lễ, nói:

- Thạnh tiên sinh nếu không muốn thì cũng được, nhưng tẹ chủ nhân có lời nhắc nhở, là Thạnh tiên sinh nên giữ đúng theo sự hứa hẹn tại Nam Xương trước đây, là tuyệt đối không ra tay cướp đoạt số hàng áp tải của Lữ Tổng tiêu đầu!

Quý Thánh Thạnh Linh vốn có sắc mặt tái nhợt và lạnh lùng như một xác chết, trông hết sức đáng sợ, thế mà giờ đây lão ta lại trở thành tái xanh như chàm, nên trông càng đáng sợ hơn.

Qua một lúc khá lâu sau, lão ta bỗng cất giọng ngạo nghễ cười dài, rồi buông lỏng Lữ Đằng Không ra, xoay người nhắm ngay gã Tề Phúc lướt tới.

Nhưng gã Tề Phúc vẫn đứng trơ trơ không hề nhúc nhích, và khi Quý Thánh Thạnh Linh lao tới được nửa chừng, bất thần lão ta lại xoay mạnh giữa khoảng không một lượt, đổi hướng nhắm ngay Tây Môn Nhất Nương lướt thẳng tới.

Bởi thế, khi Tây Môn Nhất Nương hay kịp, không khỏi giật mình kinh hãi, chẳng hiểu đối phương định làm gì...

Thế là, sau một tiếng xoảng, mũi trường kiếm trên tay của Tây Môn Nhất Nương đã bị Quý Thánh Thạnh Linh co ngón tay giữa búng vèo tới, khiến nó bị xô bật ra xa. Đồng thời, lão ta cũng nhanh nhẹn vung bàn tay trái lên, giương chỉ điểm thẳng vào Tam Giang huyết tại lưng bàn tay đang đề trên vai Thạnh Tài của Tây Môn Nhất Nương, khiến cho bà ta mất hết tự chủ, buông lỏng năm ngón tay đang siết chặt đối phương ra

Cùng một lúc đó, Quý Thánh Thạnh Linh lại co chân lên, hất gã Thạnh Tài bay ra thực xa, rồi lại nhanh nhẹn tràn theo, vung chỉ giải trừ huyết đạo cho hấn ta!

Sáu động tác của Quý Thánh Thạnh Linh, từ chỗ nhún chân lao thoát về phía trước, rồi xoay mạnh thân người, giữa khoảng không, co tay búng vào lưỡi kiếm và điểm vào huyết đạo trên lưng bàn tay của Tây Môn Nhất Nương, kể đó lại co chân hất bay gã Thạnh Tài, tràn theo giải trừ huyết đạo cho hấn, quả nhanh nhẹn cơ hồ như dính liền với nhau làm một. Hơn nữa, hành động lại nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, chỉ trong chớp mắt, là lão ta đã cứu thoát được gã Thạnh Tài khỏi sự chế ngự của Tây Môn Nhất Nương.

Bởi thế, Tây Môn Nhất Nương dù hết sức căm hận đối với Quý Thánh Thạnh Linh, nhưng trong lòng cũng không khỏi thán phục tài nghệ cao cường của đối phương, và tự thấy xấu hổ về chỗ không làm sao bì kịp kẻ thù.

Trong khi đó, Quý Thánh Thạnh Linh sau khi cứu thoát được gã Thạnh Tài, bèn nhanh nhẹn xoay người trở lại, tiếp tục lướt thẳng đến gã Thạnh Phủ, nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng.

Vừa rồi, khi Lữ Đằng Không cảm thấy có bàn tay đang đè mạnh lên lưng mình của Quỷ Thánh Thanh Linh đã rút đi, vốn có ý định sẽ dồn nội lực vào chưởng phải, để ấn xuống cho gã Thạnh Phủ chết tốt ngay. Nhưng vì ông ta sợ làm thế, sẽ gây thành mối oán cừu sâu đậm với Quỷ Thánh Thanh Linh, và do đó, sẽ làm trở ngại đến công việc chính của mình. Vì vậy, nên lão ta không khởi đấi đấi, do dự...

Nhưng chẳng ngờ giữa lúc Lữ Đằng Không chưa kịp có một quyết định dứt khoát, Quỷ Thánh Thanh Linh đã quay trở về đến nơi, nhanh nhẹn thò một chưởng đè lên bả vai của gã Thạnh Phủ, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

- Lữ Tổng tiều đầu, ông có muốn đấi nội lực với tôi không?

Khi bàn tay phải của Quỷ Thánh Thanh Linh vừa đè lên bả vai của Thạnh Phủ, Lữ Đằng Không thấy mình bị một luồng kinh lực âm nhuỷn hết sức mạnh mẽ chạm vào, nên đã biết tài nghệ của Quỷ Thánh Thanh Linh vô cùng cao tuyệt, đồng thời cũng đã rèn luyện thành công thứ võ học Canh Sơn Đả Ngưu ấy.

Do đó, nếu lúc bấy giờ Lữ Đằng Không vận dụng nội lực ấn mạnh vào người gã Thạnh Phủ, tự nhiên sẽ bị chạm thẳng vào luồng khí lực âm nhuỷn của Quỷ Thánh Thanh Linh, và trở thành một cuộc đấi nội lực vô cùng ác liệt.

Chính vì vậy, nên Lữ Đằng Không buột miệng cười dài, nhanh nhẹn thu bàn tay trở về, rồi nhảy lui ra sau non một trượng.

Quỷ Thánh Thanh Linh trông thấy thế, bèn chu đôi môi huỷt lên một tiếng sáo dài, trong khi thân hình của lão ta cũng đã nhanh nhẹn nhắm ngay cánh cửa hông cạnh đấi, lướt thẳng tới như một cơn gió hốt.

Tức thì, Thạnh Tài, Thạnh Phủ và gã Quỷ Cung Hữu Phán cũng như tất cả những thủ hạ khác của Quỷ Thánh Thanh Linh không ai bảo ai, đều ùn ùn phi thân bám sát theo sau lão ta. Hành động của họ mặc dù hết sức nhanh nhẹn, nhưng êm ru chẳng nghe một tiếng động khế. Do đó, dù cho là ở giữa ban ngày, nhưng không khí trong gian đại sảnh liền tràn ngập vẻ lạnh lùng, âm u đáng sợ!

Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương thực không sao tưởng tượng nổi, là với một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Quỷ Thánh Thanh Linh, long trọng rời khỏi Quỷ Cung ở Bắc Mang Sơn, kéo các cao thủ đến đấi hành sự, thế mà chỉ qua vài lời nói nhẹ nhàng, đơn giản của gã Tề Phúc nọ, đã sợ hãi mà phải tự động rút lui!

Bởi thế, hai vợ chồng Lữ Đằng Không đều sững sốt đưa mắt nhìn đấi đấi theo Quỷ Thánh Thanh Linh, và mãi đến lúc bọn họ cùng lẫn khuất vào cánh cửa hông bên cạnh đấi

rồi, hai vợ chồng ông ta mới quay lại nhìn về gian đại sảnh. Nhưng lúc ấy bốn bên đều vắng ngắt, chẳng còn trông thấy một bóng người nào nữa cả!

Đồng thời, Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương cũng đã nghe ở phía trước cửa, có tiếng bánh xe lăn trên đường. Vậy, thử hỏi cả hai nào lại chịu bằng lòng để cho gã Tề Phúc và bốn tên gia đình ấy được ngang nhiên rời đi!

Bởi thế, Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương cùng nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng ra ngoài cửa cái, và khi đi đến đường đi thì họ trông thấy cỗ xe ngựa trang hoàng lộng lẫy, sơn son thếp vàng, nạm ngọc nạm châu ấy, đã bắt đầu quẹo qua một khúc quanh.

Tây Môn Nhất Nương siết chặt thanh trường kiếm vào tay gọi to lên rằng:

- Cỗ xe ngựa đang trước kia, hãy mau ngừng lại đã!

Cùng một lúc với tiếng gọi, đôi chân của bà ta đã điểm nhẹ lên đất, rồi phi thân vọt thẳng về phía trước. Và chỉ qua mấy lượt vọt lên rơi xuống, là bà ta đã tiến đến đoạn đường quanh ấy ngay. Lữ Đằng Không trông thấy Tây Môn Nhất Nương lướt đi, thì hồi hả phi thân bám sát theo sau tức khắc.

Cỗ xe ngựa ấy, tuy có đến bốn con tuấn mã cùng kéo, nhưng vẫn không chạy nhanh cho lắm. Do đó, hai người xem ra chắc chắn sẽ đuổi kịp ngay. Nhưng nào ngờ giữa lúc Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương đang vận dụng chân lực và sử dụng thuật khinh công đuổi gấp theo, bỗng nghe có những tiếng đàn du dương, vô cùng êm tai nổi lên, từ cỗ xe vọng đến.

Tiếng đàn ấy hết sức đột ngột, hơn nữa, nó chẳng khác nào tiếng đàn từ trên trời vọng xuống, không ai làm thế nào nhận định được nó từ đâu bay đến cả!

Do đó, Tây Môn Nhất Nương và Lữ Đằng Không đều sửng sốt, và đột nhiên cả hai lại thấy tâm thần như bắt đầu bay bổng lâng lâng, suýt nữa bị hôn mê đi. Vì vậy, cả hai thử hỏi nào dám tiếp tục truy đuổi theo cỗ xe ấy?

Bởi thế, Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương bèn nhanh nhẹn lướt đến sát bức vách tường, dựa lưng vào để đứng vững thân người, rồi hồi hả vận dụng chân khí để giữ cho tâm trạng được bình tĩnh, tập trung trở lại, hầu đối kháng với tiếng đàn quái dị ấy.

Qua một lúc sau, hai người nghe tiếng đàn mỗi lúc một nhỏ dần, nên mới cùng mở to mắt ra để nhìn, thì thấy trên đường đi đã vắng ngắt, chẳng còn thấy bóng cỗ xe ấy đâu nữa.

Do đó, hai người lại tiếp tục phi thân truy đuổi theo, nhưng sau khi lướt qua mấy đoạn đường dài, mà họ vẫn không hề trông thấy hình bóng của cỗ xe ấy đâu nữa cả.

Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương biết mình không làm thế nào truy tìm được cỗ xe ngựa đó, nên mới cùng dừng chân đứng lại. Lữ Đăng Không bất giác ủa lên mấy tiếng khô khan, rồi mới lên tiếng hỏi:

- Phu nhân, tiếng đàn vừa rồi có phải do Lục Chí Tiên Sinh đánh lên không?

Sắc mặt của Tây Môn Nhất Nương đang tỏ ra hết sức hoang mang, ngờ vực, và qua một lúc khá lâu sau, mới lên tiếng đáp:

- Lục Chí Tiên Sinh đâu lại có một tài nghệ cao cường đến mức đó?

Vì tiếng đàn mà hai người nghe qua khi nãy, chẳng những hết sức du dương nhẹ nhàng, mà bất luận ai khi nghe được vào tai, liền bị nó hấp dẫn ngay, khiến tâm thần lâng lâng bay bổng, rồi lần lần sa vào trạng thái hôn mê hỗn loạn. Tiếng đàn ấy, nếu đem so sánh với môn võ học tà phái Quỷ Khốc Thần Hiệu của Quỷ Thánh Thanh Linh, còn lợi hại hơn gấp mấy lần.

Lục Chí Tiên Sinh tại núi Võ Di tuy là người rất có tiếng tăm trong võ lâm, xứng đáng là bậc tôn sư của một môn phái, nhưng bảo tiếng đàn của Lục Chí Tiên Sinh có thể làm cho Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương bị bắn loạn tâm thần, suýt nữa ngất đi, chắc chắn không ai có thể tin được cả.

Lữ Đăng Không lại lên tiếng hỏi:

- Thế người ấy là ai?

Tây Môn Nhất Nương đưa tay lên đề lấy lồng ngực, cố dằn cơn buồn nôn xuống, rồi lắc đầu cười nói:

- Việc ấy thì tôi không biết được.

Hai người đưa mắt nhìn nhau cười đau đớn, Lữ Đăng Không sờ chiếc hộp đang cất kỹ trong áo, thấy nó vẫn còn y nguyên tại đấy. Cũng vì chiếc hộp gỗ này, mà họ mới lặn lội cực nhọc đi đến đây, và đã kết thành bao nhiêu mối oán cừu với kẻ cường địch.

Giờ đây, họ đã đi tới được địa điểm cuối cùng, nhưng vẫn bị Quỷ Thánh Thanh Linh dùng Âm Thi Chưởng quét trúng, khiến thất khiếu đều bị nhiễm độc, chẳng biết hậu quả sẽ thế nào. Do đó, hai vợ chồng Lữ Đăng Không cũng chỉ còn biết nhìn nhau cười đau đớn mà thôi.

Sau đó, Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương cùng đứng yên tại con đường hẻm vắng vẻ ấy, cố gắng vận dụng chân khí trong người, đồng thời dựa vào tài nghệ cao cường của mình, để chế ngự chất độc đang ngấm vào cơ thể. Do đó, họ cũng cảm thấy đỡ buồn nôn hơn khi nãy, và trong người có vẻ bình tĩnh hơn.

Bởi thế, cả hai liền cùng đưa chân bước ra khỏi ngõ hẻm vắng, đến những con đường to bên trong khu thành, để hỏi thăm địa chỉ của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn. Và sau đó họ lại tiếp tục đi qua mấy con đường nữa, thì đã tìm đến được trước cổng nhà của Hàn Tốn.

Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương nhận thấy khu nhà rất vắng vẻ nên lên tiếng kêu cửa một lúc, mới nghe có tiếng chân của một lão gia đình bước ra. Và khi lão gia đình ấy biết hai người khách lạ mặt muốn tìm gặp Hàn Tốn, thì khoát tay nói:

- Gia chủ của tôi gần đây luôn luôn đóng cửa tạ khách, vậy nhị vị đến đây thực là không phải lúc.

Vừa nói, lão gia đình ấy vừa khép hai cánh cửa lại, định đóng kín. Nhưng Tây Môn Nhất Nương vội vàng thò tay đỡ lấy cánh cửa lại, nói:

- Ông hãy vào bắm với Hàn đại hiệp, cho biết rằng chúng tôi đây là người họ Lữ, ở tại thành Nam Xương, đến đây có mục đích mang một món vật do một người họ Tề gởi, để trao tận tay cho Hàn đại hiệp. Như vậy, chắc chắn ông ấy sẽ tiếp chúng tôi ngay!

Sắc mặt của lão gia đình tựa hồ vẫn không chịu tin, nên nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nói:

- Nếu thế, xin nhị vị hãy đứng tại đây chờ đợi trong giây lát, tôi vào trong bắm báo lại đã!

Nói dứt lời, lão ta bèn khép kín cánh cổng, rồi khóa cứng chu đáo mới quay lưng bước thẳng đi.

Lữ Đăng Không hừ lên một tiếng, nói:

- Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn quả là người quá chênh mảng với khách!

Tây Môn Nhất Nương cười nói:

- Nay ông, suốt trên đường đi, chúng ta đã gặp bao nhiêu chuyện quái dị, nhưng có lẽ những chuyện quái dị nhất đến giờ phút này vẫn chưa xảy ra!

Lữ Đăng Không nói:

- Căn cứ vào đâu để nói thế?

Tây Môn Nhất Nương đáp:

- Thì ông cứ xem vào tình hình này thì rõ, Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn rõ ràng chẳng biết có ai gởi đến cho ông ta vật chi cả, vậy không phải là một chuyện vô cùng quái dị hay sao?

Giữa lúc hai người đang nói chuyện với nhau, thì cánh cổng chuyển nghe kèn kẹt, rồi lại mở to ra. Lão gia đình vừa rồi lại xuất hiện trước mặt hai người nói:

- Gia chủ của tôi bảo là nhị vị từ Nam Xương đến, đồng thời, là người họ Lữ, vậy chắc hẳn là Lữ Tổng tiêu đầu và phu nhân ở Phi Hồ Tiêu Cục đây chăng?

Tây Môn Nhất Nương vội vàng đáp:

- Đúng thế!

Lão già ấy lại nói:

- Vị chủ nhân của tôi bảo, từ bấy lâu nay ông ấy rất ngưỡng mộ đại danh của nhị vị, vậy đáng lý phải bước ra gặp nhị vị ngay bây giờ. Song vì gần đây ông ấy đã gặp chuyện không vui, nên bất đắc dĩ phải tạ khách, vậy mong nhị vị thông cảm cho.

Nói đoạn, lão gia đình ấy đưa đôi mắt nhìn thẳng vào Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương, như có ý bảo hai người nên rời đi là hơn. Do đó, Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương không khỏi kinh ngạc. Vì cả hai đã trải qua một đoạn đường vạn dặm, gặp không biết bao nhiêu hiểm nguy mới đi được đến nơi này, thế mà chủ nhân lại không tiếp họ, thử hỏi không lạ lùng và kinh ngạc sao được!

Hơn nữa, vừa rồi họ lại trúng Âm Thi Chú của Quý Thánh Thanh Linh và chẳng biết hung kiết thế nào. Thế mà, khi tìm được đến nhà, họ lại bị chủ gia khước từ không chịu gặp.

Bởi thế, Lữ Đăng Không tức giận nói:

- Đâu có việc gì quái dị đến thế?

Tây Môn Nhất Nương vội vàng nói:

- Lão quản gia, có lẽ vừa rồi ông quên không nói cùng với Hàn đại hiệp là chúng tôi hôm nay tìm đến đây có mục đích mang một món vật do một người họ Tề đã gửi, và nhất định phải trao tận tay ông ấy chăng?

Lão gia đình ấy ồ lên một tiếng dài, rồi đưa tay vỗ nhẹ lên trán, cười nói:

- Tuổi tôi đã cao, nên thực là lẩm cẩm, vậy xin nhị vị hãy vui lòng đứng đợi trong giây lát đã!

Nói đoạn, lão ta lại đóng kín cửa, rồi đi thẳng vào trong.

Tây Môn Nhất Nương đưa mắt nhìn về Lữ Đăng Không một lượt, nói:

- Ông bảo có phải chăng?

Lữ Đăng Không nói:

- Thực là quái dị, suốt dọc đường chúng ta đã gặp chẳng biết bao nhiêu người ta ngăn chặn, chúng tỏ việc làm này của chúng ta rất nhiều người trong võ lâm được biết, thế mà chính người nhận lãnh món vật ấy, lại hoàn toàn không biết chi cả!

Đôi mày của Tây Môn Nhất Nương cau chặt, nói:

- Một chiếc hộp gỗ trống không, thế mà các môn phái chính tà trong võ lâm thấy đều dòm ngó. Ngay như Phi Yến Môn cũng phái đệ tử ra tranh đoạt, còn người trong cuộc, lại chẳng hay biết chi cả. Hơn nữa, xem tình hình trước mắt, có lẽ gã họ Tề ấy, đến Tô Châu trước hơn chúng ta, vậy thì tại sao hắn ta không đích thân mang theo chiếc hộp gỗ ấy, mà lại muốn chúng mình mang giúp hắn ta?

Lữ Đăng Không nói:

- Bà không nhắc đến gã họ Tề ấy thì thôi, khi đã nhắc đến rồi, càng làm cho tôi ngờ vực hơn. Thử nghĩ, Quý Thánh Thanh Linh là một nhân vật tên tuổi vang lừng, ai ai cũng kiêng nể, thế mà Tề Phúc chỉ nói qua mấy câu đơn giản, là lão ta đã bằng lòng rút lui ngay. Vậy, bà thử xét gã họ Tề ẩn mặt kia, là một nhân vật như thế nào?

Tây Môn Nhất Nương nói:

- Việc đó thực không thể biết được, vậy chả lẽ gã họ Tề đó, lại là người đánh đàn ngăn chúng ta, không cho truy đuổi theo cỗ xe ngựa ấy hay sao?

Lữ Đăng Không đang định lên tiếng nói tiếp, bỗng trông thấy lão gia đình vừa rồi lại mở to cánh cổng ra, nói:

- Vị chủ nhân của tôi bảo là ông ấy hoàn toàn không có bạn bè nào họ Tề cả, và hơn nữa, lại càng không có ai gọi vật chi đến cho ông ấy, vậy có lẽ nhị vị đã lầm nhà rồi chẳng?

Lữ Đăng Không nghe thế, trong lòng lửa giận cháy lên bùng bùng, quát to rằng:

- Đâu có việc gì lạ thế! Chúng tôi nào lại lầm nhà?

Cùng một lúc với tiếng quát, Lữ Đăng Không vung chuông giáng thẳng vào cánh cổng nghe một tiếng bộp!

Lúc ấy, người lão gia nhân đang đưa hai tay vịn lấy hai cánh cổng, do đó, khi hai luồng chuông phong của Lữ Đăng Không vừa giáng trúng vào cánh cổng ấy, người lão gia nhân nọ đã bị hất lui ra sau ba bước dài. Đồng thời hai cánh cổng cũng được mở to ra.

Lữ Đăng Không bèn đưa chân bước thẳng vào trong, rồi to tiếng nói:

- Hàn đại hiệp! Chúng tôi vừa từ Nam Xương đến đây, dọc đường gặp không biết bao nhiêu điều gian nguy khổ, thế mà tại sao giờ đây ông lại chối từ, không chịu tiếp? Chúng tôi đang có việc cấp bách cần làm, vậy không thể nào nấn ná ở lại đây lâu hơn được.

Giọng nói của Lữ Đằng Không vang rền như tiếng hồng chung bay thẳng vào khu nhà nghe rõ mồn một.

Bởi thế, từ trong ngôi nhà to lớn ấy, bỗng có tiếng tăng hắng vọng ra, rồi lại nghe có tiếng người đáp rằng:

- Lữ Tổng tiêu đầu đã từ nơi xa tìm đến đây, vậy đáng lý Hàn mỗ cần phải ra tiếp kiến, nhưng vì trong những ngày gầy đây, Hàn mỗ đã gặp chuyện quá đau lòng, ngay đến việc ăn uống cũng không màng tới, nên thật khó bề tiếp kiến khách đến viếng được. Vậy, nếu sự thực có món vật chi cần gửi đến cho Hàn mỗ thì nhị vị vui lòng trao cho người lão bộc ấy được không?

Giọng nói đó không to lắm, nhưng nghe rất rõ ràng và rất mạnh mẽ. Lữ Đằng Không hừ lên một tiếng nói:

- Hàn đại hiệp, chỉ e là những việc mà vợ chồng tôi vừa gặp phải, còn đau đớn hơn những việc xảy đến với tôn giá nữa. Riêng về món vật mà chúng tôi áp tải đến cho đại hiệp, các môn phái như Phi Yến Môn, Thái Cực Môn và những quái nhân trong võ lâm như Kim Cô Lâu, và Quỷ Thánh Thanh Linh ở Bắc Mang Sơn đều ùn ùn định đón đường cướp giật, vậy thử hỏi chúng tôi làm sao dám trao cho người khác một cách bừa bãi được?

Câu nói của Lữ Đằng Không vừa dứt, chợt nghe tiếng phía trong nhà ồ lên một lượt, nói:

- Lại có việc như thế? Nếu vậy, thì vật ấy là vật chi?

Tây Môn Nhất Nương cao giọng nói:

- Chính chúng tôi đang muốn hỏi ông vật ấy là vật chi đây!

Tiếng nói trong nhà liền đáp rằng:

- Nhị vị xin chờ đợi trong giây lát, Hàn mỗ sẽ bước ra ngay.

Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương liền cùng bước thẳng vào gian đại sảnh, ngồi yên xuống ghế. Và chẳng mấy chốc sau, thấy từ bên trong có hai người bước ra. Đây là một người cao và một người thấp.

Người cao thì da mặt vàng như nghệ, đôi mày lười kiếm cao xếch đến tận chân tóc, đôi mắt xem như mở và cũng như nhắm, trên người khoác một chiếc áo choàng, thần sắc có vẻ

uế oải, còn người thấp ấy, chính là một cô gái tuổi nhỏ, khuôn mặt tròn trịa, mắt to sáng ngời. Khi vừa từ trong nhà bước ra, cô gái ấy đã xoay đôi tròng mắt trong veo và sáng lóng lánh, nhìn thẳng vào người của Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương, có vẻ rất lạnh lợi và rất cảnh giác.

Cả hai người khi bước đến cửa, rồi dừng chân đứng lại trong giây lát, và người đàn ông gầy cao ấy liền gượng cười nói:

- Từ bấy lâu nay Hàn mỗ đã có lòng ngưỡng mộ đại danh của nhị vị, giờ đây xin nhị vị vui lòng tha thứ cho về chỗ Hàn mỗ đã có sự thất lễ.

Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương nhìn thấy người đàn ông ấy, tuy đang có vẻ mệt nhọc uế oải, nhưng qua lời nói không hề mất đi phong độ của một cao thủ võ lâm. Nếu đem so sánh với Quý Cung Hữu Phán Quan đã cải trang giả dạng làm Hàn Tốn vừa rồi, hoàn toàn trái ngược nhau.

Do đó, Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương liền nhanh nhẹn đứng lên đáp lễ. Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn nhướng to đôi mắt lên, và qua ánh mắt của ông ta, xem có vẻ như đang giật mình sửng sốt, nói:

- Nhị vị vừa rồi có đề cập đến Quý Thánh Thanh Linh, vậy chả lẽ nhị vị đã ra tay đánh nhau với lão ta rồi hay sao?

Lữ Đăng Không đáp:

- Chúng tôi vừa mới đến Tô Châu, lại bị môn hạ của Quý Thánh Thanh Linh là Hữu Phán Quan cải trang giả dạng làm các hạ để phỉnh gạt chúng tôi, mưu toan đoạt mất món vật của chúng tôi mang đến đây. Nhưng bọn họ đã bị thất bại, và sau đó thì ngay đến Quý Thánh Thanh Linh cũng xuất hiện đến tại đó nữa.

Hàn Tốn bèn quay mặt nhìn về phía cô gái, nói:

- A Hà, con hãy bước vào trong thư phòng, lấy chiếc lọ bằng thủy tinh ra đây.

Cô gái ngược mặt nhìn lên, hỏi:

- Thưa cha, có phải chiếc lọ thủy tinh đựng những viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn đấy không?

Hàn Tốn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương bất giác đưa mắt nhìn nhau một lượt, vì trong lòng họ đều cảm thấy Hàn Tồn quả đúng như lời đồn đãi trong võ lâm, lòng hào hiệp hết sức đáng phục.

Vì những viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn ấy, chính là những viên thuốc vô cùng quý báu, do các bậc tiền bối di nhân thuở xưa để lại. Những viên thuốc đó trước đây được cất giữ tại Thê Hà Động trong núi La Phù. Động đá ấy chính là một trong bảy mươi hai động đá thiên nhiên của đạo gia. Và khi mọi người phát giác được những viên thuốc Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn ấy, đã gây ra chẳng biết bao nhiêu cuộc chém giết tranh đoạt, nên ai ai cũng biết đấy là những viên thuốc quý báu nhất trong võ lâm.

Thế mà giờ đây Hàn Tồn vừa mới gặp mặt Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương, nhận xét thấy hai người đã bị thương dưới Âm Thi Chưởng của Quỷ Thánh Thanh Linh, lại sẵn sàng mang những viên thuốc ấy ra biểu cho, để họ chữa trị. Do đó, chỉ cần dựa vào sự kiện ấy, cũng đủ biết thái độ đối nhân xử thế của ông ta là thế nào?

Cô gái ấy bèn cất tiếng vang lời, rồi quay lưng đi thẳng vào trong.

Hàn Tồn lên tiếng nói:

- Nhị vị hiện đang bị trúng một thứ chất độc vô cùng nguy hiểm, vậy có lẽ chính là Quỷ Thánh Thanh Linh đã gây ra...

Giọng nói của ông ta nghe hết sức thông thả, tỏ ra là một con người lúc nào cũng rất trầm tĩnh.

Chẳng mấy chốc sau, cô gái ấy đã từ trong bước trở ra, trong tay cầm một chiếc lọ thủy tinh, có thể nhìn thấy rõ được bên trong đang đựng hai viên thuốc màu xanh biếc, chẳng khác chi màu lá cây non sau cơn mưa. Hai viên thuốc đó to cỡ hạt trái nhãn.

Hàn Tồn thò tay nhận lấy chiếc lọ thủy tinh, nói:

- Rất may là tôi còn cất giữ hai viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn này. Vậy nhị vị hãy đi tìm nước suối mà uống vào thì chất độc sẽ được giải trừ ngay.

Vừa nói, Hàn Tồn vừa đưa chiếc lọ thủy tinh đến trước mặt Lữ Đăng Không.

Lữ Đăng Không vội vàng nói:

- Chúng ta lần thứ nhất mới được gặp nhau, thế mà các hạ đã ban cho một cái ân huệ quá trọng hậu, vậy về sau chúng tôi làm thế nào báo đáp được?

Hàn Tồn gượng cười nói:

- Tên tuổi và lòng nghĩa hiệp của nhị vị đã được đồn đãi khắp xa gần. Do đó, Hàn mỗ hôm nay được gặp, trong lòng không khỏi thầm tiếc là quá muộn. Vậy nếu nói đến việc báo đáp thì có lẽ không thành vấn đề nữa!

Lữ Đăng Không thò tay nhận lấy chiếc lọ thủy tinh cất gọn vào áo, nói:

- Hàn huynh thực là người quá tốt bụng, vậy hai vợ chồng tại hạ lúc nào cũng cảm ơn cái đức sâu xa này.

Nói dứt lời, Lữ Đăng Không lại từ trong áo lấy chiếc hộp gỗ ra, rồi bung hai tay trao đến cho Hàn Tốn.

Nhưng trong khi lão ta vừa mới bung gọn chiếc hộp gỗ ấy trên tay, thì không khỏi cảm thấy hết sức lạ lùng...!

Vì trong chiếc hộp gỗ ấy về hình dáng to nhỏ cũng như về tấm giấy niêm phong bên ngoài vẫn y hệt như thuở nào. Nhưng về trọng lượng của nó thời giờ đây lại nặng hơn trước kia khá nhiều.

Chiếc hộp gỗ đó Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương đã có lên gỡ ra xem đến hai lần, và thấy đấy chỉ là một chiếc hộp trống không mà thôi. Thế nhưng giờ đây bỗng tự nhiên nó nặng hơn lên, chứng tỏ đấy chẳng phải là một chiếc hộp trống không nữa.

Chính vì vậy, Lữ Đăng Không chẳng cảm thấy quái dị sao được. Bởi thế, giữa lúc đôi tay của ông và vừa đưa ra, nhưng suýt nữa đã giật trở về.

Tuy trong lòng của Lữ Đăng Không đang cảm thấy tràn đầy kinh ngạc và ngờ vực, song khổ nỗi chiếc hộp ấy đã lỡ trao đến tay của Hàn Tốn rồi. Hơn nữa, vì chiếc hộp ấy có giấy niêm phong hẳn hoi, vậy chẳng lẽ lại mở ra xem trước mặt Hàn Tốn hay sao?

Bởi thế, Lữ Đăng Không chỉ còn cách quay mặt nhìn về phía Tây Môn Nhất Nương một lượt, nói:

- Phu nhân, câu nói vừa rồi của bà lúc còn ở bên ngoài có lẽ hoàn toàn đúng đấy!

Lữ Đăng Không nói thế, chính là muốn ám chỉ câu nói vừa rồi của Tây Môn Nhất Nương, bảo là tuy hai vợ chồng bà ta đã gặp nhiều chuyện quái dị trên đường đi, song có lẽ một chuyện quái dị nhất hiện vẫn chưa xảy ra.

Nhưng mặc dù Tây Môn Nhất Nương lãnh hội được câu nói ấy của Lữ Đăng Không, song trong lòng vẫn băn khoăn, chẳng hiểu vì đâu ông lại lên tiếng như vậy?

Tây Môn Nhất Nương tuy hết sức băn khoăn về điểm đó, nhưng ở trong khung cảnh trước mắt, bà ta không tiện lên tiếng hỏi cho cặn kẽ. Bởi thế bà ta chỉ đưa mắt ra hiệu, ngụ ý

hỏi Lữ Đằng Không chuyện quái dị chi đã xảy ra. Và Lữ Đằng Không đã chu nhận đôi môi, hướng về phía hộp gỗ mà Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đang bung trong tay.

Do đó, Tây Môn Nhất Nương đã biết được mọi chuyện lạ lùng hiện đang ở nơi chiếc hộp gỗ ấy. Tuy nhiên, bà ta vẫn không hiểu được đây là chuyện lạ lùng chi.

Giữa lúc hai người đang ra hiệu với nhau như vậy, Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đã cất tiếng cười nhẹ nhàng nói.

- Có phải vật mà Lữ Tổng tiều đầu nói, chính là chiếc hộp gỗ này không?

Lữ Đằng Không vội vàng đáp:

- Đúng thế!

Hàn Tốn có vẻ ngờ ngác, tỏ ra khó hiểu trước việc ai đã gởi chiếc hộp gỗ như thế này đến mình. Qua một lúc sau, ông ta mới lên tiếng nói:

- Tại hạ tuy là người giao thiệp rất rộng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui mãi vẫn không làm sao nhớ ra là có người bạn nào họ Tề cả. Hơn nữa, chiếc hộp gỗ này khiến cho các cao thủ trong võ lâm ùn ùn kéo đến định ra tay cướp đoạt. Như vậy, vật đựng bên trong chắc chắn không phải là vật tầm thường!

Riêng Lữ Đằng Không vừa rồi, thực không muốn trao chiếc hộp gỗ ấy đến tay Hàn Tốn chút nào cả. Vì ông ta cảm thấy chiếc hộp gỗ ấy, tại sao bỗng không lại trở nên nặng hơn, và bên trong chẳng rõ nó đã được đựng một vật chi rồi.

Lữ Đằng Không nhớ lại, suốt trên đường đi, ngoài dịp gã Quỷ Cung Hữu Phán Quan đã cải trang làm Hàn Tốn, đánh lừa ông ta vào tròng nên ông ta có lấy nó ra cho đối phương xem, còn thì lúc nào ông ta cũng cất giữ trong áo rất cẩn thận, tuyệt nhiên chẳng hề lấy ra cho ai xem cả. Hơn nữa, ông ta dám quả quyết, là suốt dọc đường đi, tuyệt đối không kẻ nào có thể thừa sự sơ hở của ông ta, để đánh tráo chiếc hộp, cũng như giở trò oái ăm chi đối với chiếc hộp này được cả.

Do đó, chỉ còn một trường hợp duy nhất mà đối phương có thể đánh tráo được, ấy là sau khi hai vợ chồng Lữ Đằng Không từ trong ngôi nhà to lớn bước ra, để truy đuổi theo cỗ xe ngựa sang trọng rồi bất thần lại nghe có tiếng đàn từ trên nền trời cao vọng đến, khiến cho tâm trạng của lão ta bàng hoàng lảng lảng, rồi từ từ như hôn mê bấn loạn không còn tự chủ được nữa. Chỉ có trong thời gian ngắn ngủi đó, kẻ thù mới có thể đánh tráo được chiếc hộp mà thôi.

Nhưng trong chiếc hộp gỗ này, người ta đã đựng vật chi thế?

Lữ Đăng Không đang vô cùng khẩn khoản, và cũng hết sức ngỡ vực. Ông ta bực tức về chỗ không thể mở ngay ra được, để xem cho tường tận.

Hàn Tốn sau khi nhận lấy chiếc hộp gỗ, liền kê móng tay bén rạch đứt tấm giấy niêm phong, rồi từ từ gỡ nắp chiếc hộp ấy ra. Lúc bấy giờ, vì Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương đang cùng ngồi đối diện với Hàn Tốn, nên khi nắp chiếc hộp được gỡ lên, đã che mất tầm mắt của hai người, khiến họ không làm sao nhìn rõ được bên trong chiếc hộp nữa.

Bởi thế, tuy hai người đều có ý muốn nhìn tận mắt, xem bên trong chiếc hộp ấy đựng vật chi, nhưng cả hai không tài nào nhìn thấy được.

Trong khi đó, Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đã đưa mắt nhìn vào chiếc hộp một lượt, tức thì sắc mặt trở thành tái xanh như chàm. Đồng thời, cô gái đang đứng sau lưng ông ta cũng buột miệng ồ lên một tiếng, và mặt hoa liền biến sắc, thối lui ra sau một bước dài.

Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương trông thấy thế trong lòng đều không khỏi hãi kinh. Vì hai vợ chồng ông ta không hiểu được Hàn Tốn đã nhận thấy vật chi trong chiếc hộp, mà đến đổi sắc mặt lại căm tức đến trở thành tái xanh như vậy?

Sau đó, Hàn Tốn đã nhẹ tay đẩy kín chiếc hộp lại, rồi để yên trên mặt bàn, quay đầu về phía con gái nói:

- A Hà, con hãy bước vào thư phòng, lấy ngọn roi Kim Tiền của cha ra đây!

Cô gái lên tiếng vâng lời, rồi quay lưng bước đi thẳng. Nhưng sau khi cô ta bước đi được vài bước, lại đưa mắt nhìn lườm về phía vợ chồng Lữ Đăng Không một lượt, có vẻ hết sức căm hận.

Tây Môn Nhất Nương và Lữ Đăng Không trông thấy thế, đều ngờ ngác không hiểu ra sao cả. Trong lúc ấy, Hàn Tốn lại đưa bàn tay phải lên không ngót xoa nhẹ lên nắp chiếc hộp gỗ. Và qua một lúc sau, thì đôi tròng mắt của lão ta lóng lánh ánh lệ, rồi tuôn trào ra, chảy dài xuống đôi má.

Thấy thế, Lữ Đăng Không hết sức hãi kinh, lên tiếng nói:

- Hàn đại hiệp, ông...?

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn không đợi Lữ Đăng Không nói dứt lời, ra tay khoát một lượt, cắt đứt câu nói của Lữ Đăng Không, chẳng để cho ông ta nói thêm chi nữa.

Lữ Đăng Không trông thấy thế lại càng hoang mang, không hiểu ra sao cả, đưa mắt nhìn về phía Tây Môn Nhất Nương một lượt.

Lúc ấy, Tây Môn Nhất Nương cũng không ngót xoa đôi bàn tay, tỏ ra hết sức áy náy, vì không rõ đã xảy ra một chuyện trọng đại chi rồi!

Bởi thế, không khí trong gian đại sảnh nhất thời đã trở thành hết sức trầm mặc, chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, nặng nề đến nỗi ai nấy đều có cảm giác ngạt thở. Đồng thời, Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương như cũng có cảm giác là một việc trọng đại chi đang sắp xảy ra!

Chẳng bao lâu sau, cô gái từ bên trong bước trở ra gian đại sảnh, và để mạnh ngón roi mềm màu vàng lên mặt bàn nghe một tiếng cộp.

Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương đưa mắt nhìn, thấy ngón roi mềm ấy to một cách kỳ lạ, từ cán đến đuôi đều trong suốt, có màu vàng nhạt. Đồng thời, giữa màu vàng nhạt ấy, lại thấy có một đường kim tuyến to cỡ bằng đầu ngón tay, chạy dài từ cán roi đến đuôi roi, khi ẩn khi hiện. Bởi thế, chỉ cần nhìn qua là ai ai cũng có thể biết đây là một ngón roi quý báu, có một không hai trong võ lâm.

Hàn Tốn thò tay ra siết chặt lấy cán roi giữa lòng bàn tay rồi từ từ đứng thẳng người lên, cởi chiếc áo choàng đang khoác bên ngoài để xuống ghế, rồi vung mạnh cánh tay ra phía trước, khiến ngón roi mềm cuốn đi theo một tiếng vút, gây thành một cái bóng tròn to!

Kế đó, bỗng ông ta lại giương thẳng một ngón tay ra, chỉ vào Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương nói:

- Từ bấy lâu nay, tôi rất ngưỡng mộ đao pháp như thần của Lữ Tổng tiêu đầu, và cũng như kiếm thuật siêu quần của Lữ phụ nhân, vậy hôm nay tại hạ cũng sẵn sàng lãnh giáo.

Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương bất thần trông thấy Hàn Tốn siết chặt binh khí vào tay, nên hết sức lấy làm kinh dị. Giờ đây, họ bỗng lại nghe Hàn Tốn lên tiếng khiêu chiến thẳng thừng trong lòng lại càng kinh dị không thể tả.

Vì mới vừa rồi, Hàn Tốn hãy còn lấy linh đơn ra biểu cho hai người, thế mà giờ đây bất thần lại khiêu chiến thẳng với họ. Hơn nữa, thái độ khiêu chiến của ông ta chẳng phải là có ý muốn vượt thử võ công của nhau nhằm mục đích dò mòi và học hỏi thêm, mà chính là khiêu chiến thật sự!

Bởi thế, Lữ Đằng Không cảm thấy dù là một con người có tánh tình bất thường đến đâu, cũng không thể nào hành động như vậy được.

Chính vì vậy, Lữ Đằng Không vội vàng lên tiếng hỏi:

- Hàn đại hiệp, chúng ta mới lần đầu gặp mặt nhau, thế tại sao lại gây sự để đánh nhau như vậy?

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn bồng ngựa mặt cười như điên dại. Tiếng cười của ông ta tràn ngập sự căm tức, oán hờn, nói:

- Nhị vị lại không bằng lòng chỉ giáo cho hay sao?

Tây Môn Nhất Nương nói:

- Giữa chúng tôi và ông không oán không thù, tại sao lại phải đánh nhau?

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn vẫn không ngớt giọng lạnh lùng cười khanh khách. Trong khi đó, người con gái của ông ta đang đứng bên cạnh, bồng lên tiếng nói:

- Thưa cha, cha còn nói dài dòng với họ để làm gì? Tại sao không chịu mau trả thù cho đệ đệ?

Hàn Tốn gầm lên một tiếng, tức giận nói rằng:

- A Hà, lời nói của người phải lắng!

Hai tiếng "phải lắng" vừa thốt ra khỏi miệng, Hàn Tốn đã đưa chân tràn ngay tới trước, trong khi ngọn roi mềm cũng được vung lên nghe một tiếng vút, nhắm ngay đầu của Lữ Đăng Không giáng thẳng xuống!

Thế roi ấy của Hàn Tốn quả kỳ ảo không thể tả. Vì trong cái cứng rắn nó lại có cái mềm dẻo, trong cái mềm dẻo lại có cái cứng rắn, hỗ tương nhau một cách chặt chẽ phi thường. Hơn nữa, ngọn roi ấy trông tựa hồ như có sinh mệnh, nên lúc nào nó cũng chuyển mình, khiến ánh sáng vàng kim chớp lập lòe hoa cả mắt mọi người chung quanh, trông thực vô cùng đáng sợ.

Lữ Đăng Không nghe cô con gái của Hàn Tốn bảo cha nên ra tay trả thù cho đệ đệ, trong lòng lại càng hoang mang hơn nữa. Nhưng ngay lúc đó, ngọn roi của Hàn Tốn đã sắp cuốn đến nơi, không cho phép lão ta có thời giờ để giải thích chi thêm nữa!

Bởi thế, Lữ Đăng Không hồi hải lách mình tránh ngang nhanh như gió hốt, và đã tránh được thế roi ấy của đối phương.

Thế là, ngọn roi của Hàn Tốn đã quét thẳng vào chiếc ghế ngồi của Lữ Đăng Không. Và có một điều hết sức lạ lùng, ấy là mặc dù ngọn roi giáng xuống hết sức mãnh liệt, song vẫn không hề nghe có một tiếng động nào cả. Trong khi đó, thì chiếc ghế ngồi ấy đã bị ngọn roi chặt đứt ngọn lảnh ra làm hai mảnh, trông tựa hồ món vũ khí của Hàn Tốn đang sử dụng

không phải là một ngọn roi mềm, mà chính là một thanh bảo kiếm có thể chặt đứt ngọt cả sắt đá vậy.

Lữ Đằng Không sau khi đã lách tránh khỏi thế công của đối phương, bèn lên tiếng nói:

- Hàn đại hiệp, hãy thông thả nghe sự giải thích của tôi đây.

Nhưng Hàn Tốn vẫn cất tiếng cười nhạt nói:

- Còn có điều chi để giải thích nữa?

Dứt lời, ngọn roi trong tay ông ta lại quét tới nghe một tiếng vút, nhắm ngay eo lưng của Lữ Đằng Không công ra mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, Tây Môn Nhất Nương đang đứng bên cạnh, cảm thấy không thể nào nhìn được nữa. Do đó, sau một tiếng rêng, bà ta đã tuốt thanh trường kiếm ấy ra khỏi vỏ, rồi dùng ngay thế Lưu Tinh Cản Nguyệt, nhắm ngay ngọn roi vàng của Hàn Tốn chém thẳng tới.

Thế kiếm ấy của Tây Môn Nhất Nương có thể nói là nhanh nhẹn phi thường, nên đã chặn trúng thẳng vào giữa ngọn roi vàng của Hàn Tốn.

Nhưng Tây Môn Nhất Nương tuyệt nhiên không hề cảm thấy có sự va chạm nào, trái lại chỉ cảm thấy khi lưỡi kiếm chém trúng vào ngọn roi, thì nó lại mềm mại như chém vào một bao bông gòn vậy.

Trong khi đó, ngọn roi vàng trong tay của Hàn Tốn, vì bị lưỡi kiếm của Tây Môn Nhất Nương chặt trúng vào giữa thân roi, nơi đầu ngọn roi bắt thần cất cao lên, nhắm ngay cầm của Tây Môn Nhất Nương quét tới như gió cuốn.

Tây Môn Nhất Nương trông thấy thế, hồi hã thối lui ra sau một bước, gằn giọng nói:

- Hàn đại hiệp có điều chi bất mãn thì xin ông hãy nói rõ, hà tất phải dùng vũ lực để đánh nhau như thế này?

Sắc mặt của Hàn Tốn tràn đầy vẻ tức giận, cất tiếng hừ qua một lượt, và đang định đáp lời, nhưng cô gái nói mếu máo rằng:

- Thưa cha, cha có thể nhẫn nhịn được, chứ con không làm sao có thể nhẫn nhịn được nữa!

Câu nói vừa dứt, thì cô gái đã tràn nhanh tới như tên bắn, khi sắp lướt đến trước mặt của Tây Môn Nhất Nương thì nàng nhanh nhẹn vung một cánh tay lên. Tức thì, có ba đốm sao vàng bắn ra như những luồng điện xẹt.

Đồng thời, một cánh tay khác của nàng cũng đã chụp lên bả vai, và tiếp đó, lại thấy có một cái bóng màu đỏ, rít gió ào ào không ngọt.

Thì ra, lúc bấy giờ trong tay nàng đã siết chặt lấy một món binh khí vô cùng quái dị, nhưng vì món binh khí ấy đang được quét tới vun vút, nên không thể nhận rõ được đây là món binh khí chi, chỉ thấy nó đang cuốn thẳng vào lồng ngực của Tây Môn Nhất Nương mà thôi!

Tây Môn Nhất Nương không làm thế nào ngờ được, là chẳng những bổng không Hàn Tồn lại gây sự với vợ chồng mình, mà ngay đến cả cô con gái của ông ta cũng bất thần tràn tới tấn công như thế này. Do đó, khi trông thấy ba món ám khí bay vèo tới như điện xẹt, bà ta đã hồi hải dùng thế Thiết Bản Kiềm, ngã ngựa nửa thân người ra sau để tránh.

Nhưng món binh khí quái dị trong tay của cô gái, đã từ thế quét thẳng ra, diễn biến thành thế giáng mạnh xuống lồng ngực của Tây Môn Nhất Nương, đi đôi thành một luồng kinh lực mạnh mẽ phi thường.

Xem ra, Tây Môn Nhất Nương chắc chắn không làm thế nào tránh khỏi được. Nhưng thật sự thì về kiếm thuật, Tây Môn Nhất Nương đã tiến tới mức cao cường tuyệt đỉnh, nên cũng một lúc với thế Thiết Bản Kiềm mà bà ta ngã người ra để tránh, thanh trường kiếm cũng được nhanh nhẹn vung lên, nhắm đâm thẳng về phía trước.

Liền đó, ánh thép từ thanh trường kiếm của Tây Môn Nhất Nương đã lóe lên một lượt, rồi lại nghe một tiếng xoảng to nổi lên. Tức thì, cô gái ấy đã lao đảo đôi chân, thối lui ra sau bốn năm bước dài.

Nhưng cũng cùng một lúc đó. Tây Môn Nhất Nương đã cảm thấy cánh tay cầm thanh trường kiếm của mình bỗng tự nhiên nhẹ hẫng đi. Đồng thời, lại thấy một vệt ánh sáng chói ngời bay xẹt thẳng vào cây cột gỗ trước mặt, chạm nghe một tiếng phập...

Khi Tây Môn Nhất Nương đưa mắt nhìn lên, mới thấy vệt ánh sáng ấy chính là một đoạn gươm của mình gãy ra, dài nửa thước mộc.

Bởi thế, Tây Môn Nhất Nương không khỏi kinh hoàng, đưa mắt nhìn thẳng về phía cô gái, thấy món binh khí quái dị mà cô ta đang cầm trong tay, ngoại trừ chiếc cán dài độ hai thước mộc, còn phần đầu chính là một cái mâm tròn to, trực kính gần nửa thước, màu đỏ như lửa, thoát nhìn chẳng khác chi vàng thái dương vừa mới nhô lên khỏi mặt biển. Hơn nữa, khắp chung quanh mâm tròn ấy, lại còn có mười hai chiếc răng vô cùng sắc bén.

Lúc ấy, tuy cánh tay của cô gái không hề chuyển động, nhưng chiếc mâm tròn màu đỏ vẫn đang xoay từ từ, khiến ánh thép sáng lên lập lòe.

Món binh khí quái dị ấy, nếu là người tương đối có kinh nghiệm trong võ lâm, nhìn qua là biết ngay lai lịch nó rồi. Đó chính là Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân, một món binh khí mà lão tiền bối nữ hiệp Hỏa Phụng Tiên Cô đã nhờ nó mà thành danh.

Món binh khí Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ấy, có sở trường chặt gãy tất cả những binh khí và ám khí dễ dàng như trở bàn tay. Do đó, nó rất tiện lợi trong việc tấn công hay phòng thủ. Hơn nữa, những cái răng bén nhọn chung quanh chiếc mâm tròn màu đỏ ấy, đều do loại sắt Huy Huyền Thiết rèn nên, do đó nó vô cùng sắc bén và hết sức rắn chắc, không có vật chi mà nó không chặt đứt ra được cả.

Món binh khí ấy đã ở trong tay của cô gái này thì tự nhiên cũng có thể hiểu được cô ta là người có mối tương quan rất sâu xa với Hỏa Phụng Tiên Cô.

Bởi thế, Tây Môn Nhất Nương không khỏi hết sức tức giận cùng hết sức kinh hoàng. Thì ra, Tây Môn Nhất Nương tuy là người võ công rất cao cường, và nếu đem các tay nữ hiệp trong võ lâm để so sánh với bà ta, thì bà ta đáng liệt vào nhân vật bậc nhất, bậc nhì chứ chẳng phải chơi. Nhưng Hỏa Phụng Tiên Cô cũng không phải là một nhân vật tầm thường.

Trước đây, Hỏa Phụng Tiên Cô chỉ hoạt động trong vùng phía bắc sông Trường Giang mà thôi. Trong khi đó, Tây Môn Nhất Nương là người gốc gác ở vùng Vân Nam, nên cả hai chẳng thể nào gặp được mặt nhau cả.

Nhưng trước đây mấy năm, Tây Môn Nhất Nương được người ta mời trợ lực để giải quyết một chuyện rắc rối, và do đó mới có dịp chạm mặt thẳng với Hỏa Phụng Tiên Cô, cũng được đối phương mời tới.

Hỏa Phụng Tiên Cô là người tính tình nóng nảy như lửa, trong khi đó, Tây Môn Nhất Nương cũng chẳng phải là người rộng rãi chi, do đó, khi đôi bên vừa giáp mặt nhau, thì liền gây sự đánh nhau tức khắc. Tuy trong cuộc chiến ấy, đôi bên vẫn bất phân thắng bại, nhưng Tây Môn Nhất Nương đã bị Hỏa Phụng Tiên Cô dùng món binh khí Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đánh gãy liền tiếp ba thanh trường kiếm, đồng thời, lại bị bà ta mỉa mai cười cợt, tức giận hầm hầm bỏ đi.

Trong khi đôi bên chia tay nhau, vốn đã có hứa hẹn là sẽ tìm nhau một thời gian khác để tiếp tục so tài, nhưng vì sau đó, các nhân vật võ lâm hay được nên khuyên giải đôi bên nên bỏ qua sự hiềm khích ấy. Nhờ thế, khi hai người gặp mặt lại nhau, đành phải miễn cưỡng giảng hòa, không dùng võ lực để đánh nhau nữa.

Tuy nhiên mãi cho đến ngày hôm nay, trong lòng Tây Môn Nhất Nương vẫn còn cảm thấy hậm hực, chứ chưa thật sự xóa bỏ được.

Giờ đây, bà ta trông thấy món binh khí Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của Liệt Hỏa Tiên Cô xuất hiện, thì trong lòng không khỏi bùng cháy lửa giận, cười nhạt nói:

- Con bé kia, món binh khí trong tay ngươi tuy sắc bén, nhưng nếu ngươi muốn dựa vào nó để hành động ngang tàng, thì e rằng tài nghệ của ngươi hãy còn kém cỏi.

Cô gái nghe thế, bèn cất tiếng hừ lên một lượt nói:

- Chỉ mới vừa đánh nhau trong một thế võ mà thanh trường kiếm của bà đã bị tôi chặt gãy lia rồi, vậy còn khoác lác làm chi nữa?

Tây Môn Nhất Nương hết sức tức giận, vung thanh kiếm gãy trong tay lên, định tràn thẳng về phía cô gái. Nhưng Lữ Đăng Không đã kịp thời đưa ngang lưới đao ra chặn bà ta lại nói:

- Phu nhân, hãy chậm đã!

Tiếp đó, Lữ Đăng Không quay mặt về phía Hàn Tốn, nói:

- Hàn đại hiệp, chẳng hiểu vì lẽ chi mà hai cha con của đại hiệp lại dùng võ lực để đối phó với chúng tôi thế này? Chúng tôi đang muốn nghe sự giải bày cặn kẽ của đại hiệp...

Cô gái ngắt lời rằng:

- Thưa cha, cha tuyệt đối chớ nên làm mưu gian của bọn họ.

Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn hừ lên một lượt, nói:

- Tuy đứa con trai của tôi bất tài, nhưng dù sao nó vẫn là một đứa bé, thế tại sao nhị vị lại nỡ hạ độc thủ như thế này?

Lữ Đăng Không hết sức kinh ngạc nói:

- Tại sao Hàn đại hiệp lại nói thế? Chúng tôi từ trước đến giờ nào có biết lệnh lang là ai?

Hàn Tốn nói:

- Nhị vị bất tất phải chối tội, vậy chi bằng hãy dùng vũ lực để phân thắng bại là hơn.

Lữ Đăng Không bèn để mạnh ngọn đại đao trong tay lão ta xuống mặt bàn nghe một tiếng bộp, nói:

- Hàn đại hiệp, ông nói thế là sai rồi! Tuy chúng ta từ trước đến nay chưa có dịp nào được gặp mặt nhau, nhưng vẫn hết sức ngưỡng mộ đại danh giữa nhau. Hơn nữa, vừa rồi chúng ta lại được ông rộng lượng biểu cho hai viên Cửu Chuyển Tiểu Hoàn Đơn, trong lòng vô

cùng cảm kích, vậy vì lẽ chi mà sát hại lệnh lang? Bên trong việc này, chắc chắn có điều ngộ nhận, do đó chúng tôi tuyệt đối không muốn đánh nhau với đại hiệp.

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đưa nhìn trần trời về phía Lữ Đăng Không một lúc thực lâu, trông thấy Lữ Đăng Không đã buông vũ khí, đứng xuôi hai tay, chứng tỏ đối phương thật sự không muốn đánh nhau với mình nữa. Do đó, ông ta bèn cất tiếng than dài.

Cô gái trông thấy vậy, hồi hả lên tiếng nói:

- Thưa cha, có phải cha đã tin lời họ rồi không?

Hàn Tốn nghiêng đầu đáp:

- A Hà, con không được lăm lời nữa!

Đôi mày liễu của cô gái ấy liền nhướng cao, sắc mặt tràn đầy vẻ tức giận nói:

- Thưa cha, nếu cha không bằng lòng trả thù cho đệ đệ, con nhất định phải trả thù cho em con!

Hàn Tốn nói:

- Tại sao con biết cha không bằng lòng trả thù cho Hồ nhi?

Liền đó, cô gái đã vung mạnh món binh khí Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân lên một lượt, khiến chiếc mâm tròn màu đỏ trên món binh khí ấy, liền xoay chuyển vun vút gây thành một luồng kinh phong mãnh liệt, nói:

- Nếu thế, cha chớ nên nghe theo lời nói của kẻ thù nữa!

Lữ Đăng Không thấy cô gái ấy ăn nói ngang tàng, không biết kể chi đến lẽ phải, và trước sau như một, vẫn nghị quyết cho vợ chồng ông ta là thủ phạm sát hại đứa em trai của nàng, nên trong lòng hết sức tức giận.

Nhưng thử hỏi với địa vị và tuổi tác của Lữ Đăng Không, nào lại đi chấp nhất gây sự đánh nhau với một cô gái như thế này?

Do đó, Lữ Đăng Không cố đè nén cơn tức giận nói:

- Hàn cô nương, cô hà tất phải nóng nảy đến thế? Hãy chờ đợi tôi cùng nói chuyện rõ ràng với lệnh tôn, rồi sẽ đánh nhau cũng không muộn!

Cô gái ấy giậm chân nói:

- Thưa cha, nếu có sự phụ con ở tại nơi này, chắc chắn mỗi đại thù có thể trả được ngay tức khắc!

Tây Môn Nhất Nương nghe thế, trong lòng không khỏi tức giận, nên cười nhạt nói:

- Như vậy, cô hãy mau đi mời sư phụ cô đến đây đi!

Cô gái nghe qua, khuôn mặt liền bùng đỏ vì tức giận, nói:

- Nếu thế thì hay lắm, vậy xin bà hãy ở lại chờ tôi!

Nói đoạn, cô ta bèn quay lưng, nhắm ngay cửa cái lướt đi nhanh như gió...

Hàn Tốn vội vàng gọi to rằng:

- A Hà! A Hà!

Nhưng cô gái đã sử dụng thân pháp lướt đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt là mất dạng.

Hàn Tốn giậm chân, rồi lại khoát tay lên một lượt, nói:

- Xin nhị vị hãy đi đi, vừa rồi vì nhất thời tôi quá tức giận nên mới hiểu lầm nhị vị là kẻ thù địch đã sát hại con tôi. Giờ đây, sau khi suy nghĩ chín chắn lại, tôi mới thấy việc ấy hoàn toàn vô lý. Riêng A Hà là một đứa bé tính tình nóng nảy, nhưng sư phụ nó là Hỏa Phụng Tiên Cô lại càng nóng nảy gấp trăm lần, vậy nếu bà ấy đến đây, mọi việc sẽ càng trở nên rắc rối hơn. Do đó, nếu nhị vị nấn ná lại, chỉ gặp thêm nhiều điều phiền phức mà thôi.

Tây Môn Nhất Nương không khỏi giật mình, nói:

- Chẳng lẽ Hỏa Phụng Tiên Cô hiện đang ở đây hay sao?

Hàn Tốn đáp:

- Bà ấy vì cần chỉ dạy thêm võ công cho A Hà, nên hiện đang cư trú tại đỉnh ngọn tháp Hồ Khưu.

Tây Môn Nhất Nương nói:

- Dù cho bà ta đến đây, thì chẳng lẽ lại ngang bướng vu khống chúng tôi là thủ phạm sát nhân hay sao?

Lữ Đăng Không cũng nói thêm rằng:

- Đúng thế! Trước khi mọi việc được giải quyết minh bạch, chúng tôi tuyệt nhiên không khi nào lại chịu rời khỏi nơi này. Xin hỏi, lệnh lang đã bị sát hại từ lúc nào, và vì đâu đại hiệp lại nghi ngờ chúng tôi là kẻ hạ độc thủ gây ra việc đó?

Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn cất tiếng than dài một lượt, và thái độ lại trở thành buồn bã ảo não như khi nãy. Ông ta buông người ngồi phịch trở xuống ghế, đưa tay xô mạnh chiếc hộp gỗ trước mặt về phía Lữ Đằng Không nói:

- Nhị vị hãy xem qua sẽ rõ!

Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương đưa mắt nhìn nhau một lượt, trong lòng tràn ngập bao nhiêu điều hoài nghi. Tây Môn Nhất Nương vội vàng thò tay kéo chiếc hộp gỗ đến sát trước mặt mình, rồi giở nắp ra xem...

Khi hai người cùng đưa mắt nhìn thẳng vào bên trong chiếc hộp, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Vì bên trong chiếc hộp gỗ ấy, rõ ràng đang có một cái đầu người. Và chiếc đầu người ấy diện mục trông hãy còn tươi như sống, và rất giống diện mục của Hàn Tốn, nhưng tuổi độ mới mười ba, mười bốn mà thôi.

Hơn nữa, chiếc đầu người đó lại được gói kỹ bằng một lá cờ tiêu cực, mà lá cờ tiêu cực ấy, lại chính là lá cờ Phi Hồ Tiêu Cực của Lữ Đằng Không.

Tây Môn Nhất Nương vội vàng đậy kín nắp hộp lại, đưa mắt nhìn thẳng vào Lữ Đằng Không, chẳng nói nên lời!

Ngay lúc ấy, Hàn Tốn mới lên tiếng nói:

- Nhị vị đã hiểu rõ rồi, vậy giờ đây có lẽ đã biết vì sao vừa rồi tôi lại gây sự với nhị vị?

Tây Môn Nhất Nương nói:

- Việc này quả không thể trách được các hạ. Nhưng riêng chúng tôi thật sự từ trước đến giờ, vẫn hoàn toàn chưa hề gặp được lệnh lang.

Lúc ấy, tâm trạng của Tây Môn Nhất Nương đang rối rắm như một cuộn tơ vò, vì trong chiếc hộp gỗ vốn trống không, thế tại sao bỗng lại xuất hiện một cái đầu người, mà cái đầu người ấy lại chính là đầu con trai của Hàn Tốn? Như vậy, chúng tổ già đàn ông tự xưng là Tề Phúc kia, khi mang chiếc hộp gỗ đến muốn áp tải, là hẳn ta đã sắp đặt mọi kế hoạch trước rồi. Nhưng một cái đầu người, vì lẽ gì lại khiến cho bao nhiêu cao thủ võ lâm đều ùn ùn kéo nhau ra tranh đoạt?

Trong lòng của Tây Môn Nhất Nương không ngớt băn khoăn, nghi ngại. Nhưng dù bà ta cố moi óc phán đoán đến đâu vẫn thấy mọi việc rối rắm khôn cùng, không thể nào tìm ra được một manh mối hữu lý!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>